

R. N. *Ant.* quam propositionem proscrispsit Alexander VII. in Brevi dato ad Episcopum Andegavensem 30. Jan. an. 1659., et antea rejecit Clementina, *Dudum*, de sepulturis, et Innocentius X. in responsione ad Episcopum Angelopolitanum in causa Patrum Soc. JESU : et Tridentinum signanter vult obtineri approbationem *ab Episcopis*. Ac ratio ipsa suadet, quod ob regionum et morum varietatem non idem ubique munere hoc rite fungi queat. Ex his constat, neminem posse in templis alienis sine illorum, quibus templa subsunt, consensu confessiones excipere, nisi habuerit facultatem ab Episcopo, cui præses templi subest. Cæterum Constitutio Clementis X. prohibet quidem, ne quis Regularis ad audiendas confessiones se exponat in diœcesi, in qua non est approbatus; non tamen vetat, quominus illac iter forte agens alium suæ diœceseos similiter facientem iter sacramento Pœnitentiæ expiet: quia tunc locus diœcesis alterius habet se tantum per accidens respectu hujus confessarii et pœnitentis. Quamquam autem et hanc licentiam Regularibus privilegiatis quidam et ipsi Regulares inficiuntur competere; certum tamen est, Parochis licere subditorum suorum confessiones in aliena diœcesi excipere, modo id privatim et sine scandalo fiat: nec enim jurisdictio in foro pœnitentiæ contentiosa est et strepera, ut exerceri in territorio alieno nequeat; nec Parochus proprii quidem Episcopi approbatione eget ad sacramentum suis ovibus in sua diœcesi administrandum.

288. *Obj. IV.* Parochi et Religiosi approbati ab uno Episcopo excipiunt confessiones hominum ex alienis diœcesibus ad se confluentium, licet ab horum Episcopis speciatim ad id approbati non sint; ergo ad legitime ministrandum confessionis sacramentum non opus est, ut sacerdos ab Episcopis pœnitentium etiam approbetur.

R. N. *Cons.* Quod Parochi alique sacerdotes approbati ab uno Episcopo absolvere possint pœnitentes ex alienis diœcesibus ad se convenientes, fit ex consuetudine a superioribus Ecclesiasticis approbata, aliisque justis de causis in sacris Canonibus descriptis: ubi ab uno Episcopo approbatis quoad tales casus jurisdictio et approbatio in alienos subditos tribuitur.

Cæterum Parochus ad excipiendas suorum confessiones uti potest opera alius Parochi, etsi ad id ab Episcopo non approbati, nisi hoc aliunde prohibitum fuerit. Nam Parochus ordinariam suam jurisditionem delegare alteri potest, et alter absque approbatione Episcopi ad id muneris idoneus est. Synodus enim Tridentina parochiale beneficium habentes relinquit juri antiquo, secundum quod hi sine approbatione Episcopi poterant suorum confessiones in his parochiis audire, et delegari ad aliorum confessiones in alienis Ecclesiis excipiendas. Quod si juxta caput, *Omnis utriusque sexus*, Parochus suis permittere potest, ut alii Parochi alibi confiteantur; quanto magis potest alium Parochum delegare ad eosdem in sua Ecclesia absolvendos.

ARTICULUS III.

DE JURISDICTIONE MINISTRI HUIUS SACRAMENTI.

289. *Nota.* Diximus nuper, jurisditionem hic esse facultatem judicandi alterum in foro conscientie. Atque ordinariam quidem habent Episcopi, et qui potestatem quasi episcopalem habent, eorumque Vicarii, Cardinales in suis Ecclesiis, Legatus Pontificius in sua provincia, Capitulum cathedrale sede vacante: inter Regulares Præpositus Generalis et Provincialis jurisditionem in suos habent quasi episcopalem; Superiores vero locales intuitu illorum se habent ut Parochi erga suos Episcopos. Episcopi, et qui talem potestatem habent, proprie Ordinarii dicuntur a suo episcopatu, unde titulum et munus pastorale habent. Præ hisce autem omnibus supremam in omnes Christi fideles et eorum Pastores jurisditionem obtinet summus Pontifex.

Jurisdictio autem ordinaria manifeste differt a delegata 1º. quia habens illam tanquam superior potest ex officio Pastoris aliis tanquam subditis imperare. 2º. Potest suam facultatem sacerdotibus aliis communicare ac delegare. 3º. Quia dicitur proprius eorum sacerdos, in quos ex officio jurisditionem obtinuit. Quæ quidem omnia prædicata tribui nequeunt illi, cui delegata tantum est jurisdictio.

290. *Dico I.* Quilibet Ordinarius communicare potest jurisditionem suam ad excipiendum confessiones cuivis sacerdoti approbato, ac Superior quidem inconsulto etiam Ordinario immediato. Ita Conc. Tridentinum Sess. 14. cap. 7.

Prob. I. Ordinarius habet universalem in suos potestatem, ergo potest suas oves aliis etiam Pastoribus committere, ne manca sit Christi institutio; cum raro unus solus amplæ curæ pastorali sufficiat.

Prob. II. Joannes XXII. Extrav. *Vas electionis*, de Hæret. et Schism. hanc thesin nostram stabilivit contra Joannem de Poliaco, qui inficiabatur, posse summum Pontificem inconsulto Parocho hanc aliis sacerdotibus facultatem impertiri. Thesis eadem confirmatur a Clemente IV. in Bulla *Quidam temere sentientes*: ab Alexandro IV. in Bulla *Cum olim*: a Xysto IV. in Bulla *Regimini universalis*: a Leone X. in Bulla *Exponi Nobis fecerunt*: in quibus contrariam sententiam erroris damnant.

Ad hæc extant plus quam triginta Bullæ Pontificum, viginti quinque, quæ jurisditionem personis quibusdam Regularibus Mendicantibus delegarunt, excipiendi confessiones quolibet tempore et quovis articulo, modo ab Episcopis approbationem et a suis Superioribus licentiam obtinuerint; ut videre licet ex Bullario. Quam etiam delegationem licere decidunt Concilia Viennense sub Clemente V. in Clement. *Dudum*, de sepulturis: Lateranense V. sub Leone X. Sess. 11., et Tridentinum Sess. 23. cap. 20. ubi privilegia firmat Regularium.

Prob. III. Parochi possunt hanc jurisditionem quibuslibet approbatis sacerdotibus legare in suis Ecclesiis; ergo multo magis hanc potestatem habent Episcopi et Papa. Ita S. Thomas in 4. d. 17. q. 3. et in supplem.